

Strulkalendern - Fallucka 5

En dag klev Gud ned på Jorden. Gud var mycket arg och nazistisk. Gud viftade med trollsvastikan och gjorde så att alla blev vita i skinnet och blåa i ögonen. Sedan blev han mindre arg och tog semester. När Gud försvann var ändå folket glada, för de var alla nazister och tyckte likadant. I en hel vecka marscherade de fram och tillbaka längs gatorna och hälsade muntert på varandra med sträckta armar, stärkta kragar och heroisk uppsyn. Sedan blev de trötta på det.

Då bestämde de sig för att det var dags att arbeta. Och som de arbetade! De byggde höga torn och monument, sopade gatorna så att de glänste som polerade flintar, uppfostrade barnen så att de blev jämnbruna i själen och uppfann allt från nya vapen till vaccin mot cancer. Allting var på det hela taget perfekt. Men någonting saknades i deras hjärtan. Elden som brunnit där förut hade blivit till aska. Allt tycktes grått och trist.

Då vände de sig till Gud och bad om en mening med sina liv. Gud uppenbarade sig åter och sa att "det var då själva faan att man inte kunde få sipa på sin Jäger ifred". Men han höjde sin hand och uttalade några väl valda ord. Och se! Genast kryllade Jorden av olikfärgade människor med skiftande språk, kulturer och värderingar. Och alla nazisterna blev uppspelta som socialbidragstagarbarn på julafton, för nu fylldes deras hjärtan åter av glödande hat. Och så levde de lyckligt förbittrade i alla sina dagar.

Slut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mattias Karlsson med Poeter.se id #3291 innehar upphovsrätten